

Jeg vil gerne til Slutning henlede Opmærksomheden paa det psykologiske Moment i Spørgsmaalet — det spiller en ikke ganske lille Rolle i disse Egne. Man har altid været vant til at have Gendarmerne, og det har altid staaet for Grænsebefolkningen, som om den i Gendarmerne dog havde et vist Værn mod de forskellige større eller mindre Chikanerier, som denne Befolkning i Tidens Løb har været Genstand for. Derfor ser man med en Del Bekymring paa, at man nu vil indskrænke Vagten saa betydeligt, at den Tryghedsfølelse, som Befolkningen hidtil har haft, vil blive væsentlig formindsket.

Jeg tvivler, som sagt, ikke saa lidt om Værdien af Beparelsen ved dette Lovforslag, men jeg skal dog paa mit Partis Vegne tilsige vor Medvirken til Lovforslagets videre Behandling.

A. M. Hansen: Jeg kan tilsige mit Partis Støtte til Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag, ligesom jeg kan udtale vor Billigelse af den foreslaaede lempelige Form for Reduktionen, som bestemmes i Lovforslagets § 2, der jo gaar ud paa, at Antallet af Tjenestemænd nedbringes ved en gradvis Reduktion i Løbet af 2 Aar, hvorved opnaas, at der kan vises de paagældende Tjenestemænd det videst mulige Hensyn ved den foreslaaede Reduktion.

Med Hensyn til de under Forhandlingen her nævnte Enkeltheder i Lovforslaget vil der jo blive Lejlighed til at forhandle i det kommende Udvalg. Jeg skal derfor nøjes med at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Holger Andersen: Det er 5te Gang i Løbet af de sidste 8 Aar, Rigsdagen beskæftiger sig med en Ordning af Grænsegendarmeriet, medens der for hele Tiden fra 1902 til 1919, altsaa i 17 Aar, kun skete en eneste Ændring i Grænsegendarmeriets Forhold, gennem Loven af 13. Maj 1911. At de mange Revisioner af Grænsegendarmeriloven har skabt stor Usikkerhed, er indlysende, og denne Usikkerhed er i sig selv ikke af det gode, allermindst i selve Grænseegnene, men dette har med de abnorme Tider, vi har haft, neppe kunnet være anderledes, skønt den store Udvidelse i Foraaret 1919 paa dette som paa saa mange andre Omraader i hin af Højkonjunkturer og Inflation prægede Periode utvivlsomt er gaaet alt for vidt. Reduktioner har været den nødvendige Følge her som paa andre Omraader, hvor Statens Tjenestemandspersonale er svulmet alt for stærkt op.

Ved Genforeningen var Korpset, som det ogsaa ses af den højtærede Finansministers Fremsættelsestale og af de Bemærkninger, der ledsager det foreliggende Lovforslag, ikke mindre end 587 Mand stærkt, det vil sige, det var 5 Gange saa stort som i 1911, da dets Styrke fastsattes til 117 Mand, et Forhold, som det selvfølgelig var ganske umuligt og uforsvarligt at opretholde i det lange Løb, naar man nærmede sig mere normale Forhold. Ved Loven af 22. December 1920, den første Lov, i hvis Affattelse de sønderjydske Rigsdagsmænd deltog, nedbragtes dette Antal fra 587 til 471, foruden de 4 midlertidige Distriktofficerer, der antoges for et Tidsrum af 2 Aar, fra 1. April 1921 til 31. Marts 1923, altsaa i alt en Nedgang med 112 Mand eller en Femtedel af Korpsets Styrke ved Genforeningen. Men desuden bestemte Loven af 22. December 1920, at det normerede Antal efterhaanden vilde være at nedbringe i det Omfang, Forholdene tillader det, ved at ledigblevne Numre ikke besættes.

To Aar efter denne Lovs Vedtagelse fremsatte saa den højtærede Finansminister et nyt Lovforslag, der ophøjedes til Lov den 28. Marts 1923. Her fortsattes Reduktionen, idet den samlede Styrke nu nedsattes fra i alt 475 til 386 Mand, idet det dog tilføjedes, at det i 1920 normerede Antal, nemlig de 471 foruden de 4 Distriktofficerer, vil kunne nedbringes til foranstaaende Antal ved en gradvis Reduktion i Løbet af en efter Forholdene afpasset Overgangstid. Det var denne Bestemmelse, der den Gang indsattes i Folketinget, som det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte i sine nylig fremsatte Udtalelser ogsaa henviste til. Samtidig fik de 3 Distriktofficerer fast Ansættelse som Tjenestemænd.

I Henhold til Bestemmelsen om den gradvise Reduktion er Antallet af Korpsets Tjenestemænd nu nedbragt til 354, hvilket, som ogsaa fremhævet af den højtærede Finansminister, kun er 9 flere end bestemt ved Normeringen i 1923. Man kan ikke andet end anerkende dette Resultat, der jo tydeligt viser, at Bestemmelsen om den gradvise Reduktion, der indføjedes under Forhandlingerne her i Tinget i 1923, var velbegrunder, og at denne Bestemmelse ved sin Gennemførelse fuldt ud har svaret til de Forventninger, man knyttede til den.

Reduktionsbevægelsen foreslaas nu fortsat i det foreliggende Lovforslag i Overensstemmelse med Regeringens almindelige Sparebestræbelser, og dette forekommer mig kun at være naturligt. I al Almindelighed